

“Hvor fuck er din drink, bro?”

Jeg er vokset op i en syg drukkultur, hvor min naturlige stopklods gang på gang bliver overtrumfet af ungdomsriter og selskabslege. Hvorfor?

UNGE OG DRUK

Emil Sindal Dybbro,
Retorikstuderende

¹ Det er blevet fredag. Jeg ser Netflix i køjen hjemme i min lejlighed. Klokken er ⁵ 17.30, og jeg beslutter mig for, at det skal være en aften, hvor flasken bliver på hylden, og dåserne bliver i plastikken.

¹⁰ Klokken er 17.32. Min roomie kommer ind og siger, at han får besøg af nogle venner. De skal angiveligt »bare spille brætspil«.

¹⁵ Klokken er 17.50. Drengene ankommer med en ølbong, et par flasker sprut og tre kasser flydende guld på slæb.

²⁰ Klokken er 18.30. Brætspillene står uåbnede på reolhylden, og musikken er begyndt at kærtegne øregangene en smule dybere, ²⁵ end hvad der egentlig er behageligt.

Klokken er 19.00. Flere gæster ankommer. Lugten af øl og sved suser gennem ³⁰ lejligheden som en hormonel

■ Alkoholafhængigheden gennemsnitligt ungdommens forståelse af, hvordan man har det hyggeligt sammen, skriver Emil Sindal Dybbro. Foto: Anders Holst Pedersen

hvirvelvind. Jeg har indtil nu kun opholdt mig på mit værelse.

Jeg går ud for at hente et ³⁵ glas vand. Seks kommentarer i stil med »Fredag aften skal fandeme ikke nydes i sengen, medmindre man har kvindeligt selskab« ⁴⁰ – og tre øl senere er jeg godt på vej ned i den fjerde bajer.

Klokken er 19.45. Jeg er fuld. Men hvorfor?

DA JEG VAR 12 år gammel, ⁴⁵ begyndte flere af mine venner at eksperimentere med alkohol. Da jeg fyldte 14, var mange af dem hærdede festabere, mens jeg ⁵⁰ endnu kun havde smagt lidt på varerne. Da jeg som

15-årig afsluttede 9. klasse og påbegyndte 10. klasse, startede min egen rustur –
55 en rustur, der har varet lige siden.

Jeg ville ønske, at det var et særtilfælde. At det ikke var det, der definerede teen-
60 ageårene for langt de fleste på ungdomsuddannelserne. Men når undersøgelser viser, at det ugentlige alkoholforbrug blandt unge i Danmark
65 er steget fra 4,4 genstande i 2016 til 5,7 genstande i efteråret 2021 trods coronalockdowns, kampagner mod druk og generelle prisstigninger, er det vist en underdrivelse at sige, vi har et alkoholproblem herhjemme.

Vi har en national alkoholafhængighed, der
75 gennemsyrrer vores ungdoms forståelse af, hvordan man har det hyggeligt sammen, eller som i hvert fald formår at gøre alternativet til druk
80 uinteressant.

Jeg er i dag 25 år gammel, men jeg mærker stadig behovet. Behovet for at tage ud i weekenden. Måske
85 endda en hurtig torsdagstur fra tid til anden. Fredagsbarer, campus- og institutfester, fejring af eksaminer og andre hyggelige sammenkomster med studiekammeraterne er berusende, men foruroligende beviser på, at vi har institutionaliseret vores druk og investeret
90 vores sociale aktier i at opretholde vore drikfældige

tendenser.

Jeg kommer selv fra Svendborg på Sydfyn, og jeg
100 troede – eller rettere håbede – at den drukkultur, jeg voksede op med, var ekstrem.

En toksisk yderpol, der
105 netop kun hørte yderområderne til.

Jeg var overbevist om, at forskruede traditioner som 'fynske håndjern', hvor den
110 'anholdte' får en øl i hver hånd og bliver beordret til at drikke ud, ikke blev imiteret i storbyerne. Men da jeg flyttede hjemmefra og
115 begyndte at feste rundt omkring i landet, indså jeg, hvor vanvittig vulgær vores nationale tilgang til alkohol grundlæggende er. For hvert
120 sæt fynske håndjern, der bliver spændt på en ung fynbo, er der nemlig hundredvis af lignende drukopfordrende teenagelege, der
125 bliver igangsat til havefester, fødselsdagsfejring og andre festlige sammenkomster i hele Danmark.

Vi tager i dag så let på
130 drikkepres, at kommentarer som »Den ser godt nok tom ud, den dåse der. Du kan ikke spille med« og »Tag nu bare det shot, og hold op
135 med at være en svans« har fået lov at strejfe frit omkring ved flere sociale arrangementer, jeg har deltaget i.

140 Jeg ville ønske, at jeg kunne hæve min egen

involvering i sådanne interaktioner over al kritik, men desværre er jeg vokset op i
145 en syg drukkultur. En drukkultur, der hastigt har ældet min krop og mit sind. En drukkultur, hvor min naturlige stopklods gang på gang
150 bliver overtruffet af ungdomsriter og selskabslege. En drukkultur, der er decideret ubarmhjertig. Mest påfaldende er det dog, at det
155 er en drukkultur, jeg uagtensomt deltager i at opretholde, så snart jeg får en sjat for meget indenbords.

Hvilket leder mig tilbage
160 til det centrale spørgsmål: Hvorfor?

Hvorfor opstår behovet for druk så ofte, at det er blevet en decideret europarekord, vores ungdom har
165 tilegnet sig? Vi ved jo godt, at det ikke er sundt. Vi ved jo godt, at vi ofte træffer tvivlsomme beslutninger,
170 når vi drikker, og at sundere og fornuftigere alternativer eksisterer. Så det kan ikke skyldes uvidenhed.

Der må vel være en slags
175 tomrum, vi forsøger at fylde ud.

Der er sikkert mange svar på det spørgsmål, men min erfaring siger mig, at nogle
180 herskende forestillinger om

BLÅ BOG

Emil Sindal Dybbro

Født 1997. Retorikstuderende ved Københavns Universitet.

alkoholens nærmest eksistentielle funktion går igen. Mange tror eksempelvis, at hjertesorgernes knusende
 185 tomrum kan fyldes med en flaske og et par byture. Det kan det sikkert også for nogle. Men på et tidspunkt indser man nok, at flasken
 190 ikke passer i det hul, som éns partner har efterladt. Og det kan vel heller ikke forklare, hvorfor 14-årige drikker i Danmark.

195 Men hvorfor så? Det, jeg erfarede i mine teenageår, var sådan set bare, at det kun krævede én kammerat, der fik lov at holde fest.
 200 Pludselig var der en helt ny verden, der åbnede sig, hvor man turde snakke med den person, man havde et godt øje til. Hvor man kunne
 205 udforske sider af sig selv og andre, der kun hørte den parallelle alkoholiserede verden til. Det er i den verden, vi kan te os og gøre
 210 mange af de ting, vi ikke føler er passende i hverdagen. Vi kan have det sjovt, og vi kan være fjollede, for hvem husker alligevel det
 215 hele?

Samtidig var det ren og skær fomo – *fear of missing out*. Hvad nu hvis det viste sig, at årets fest blev afholdt, uden man var med?

I mine sene teenageår og i 20'erne har jeg især oplevet, hvordan enhver anledning er blevet brugt som en undskyldning for at drikke.

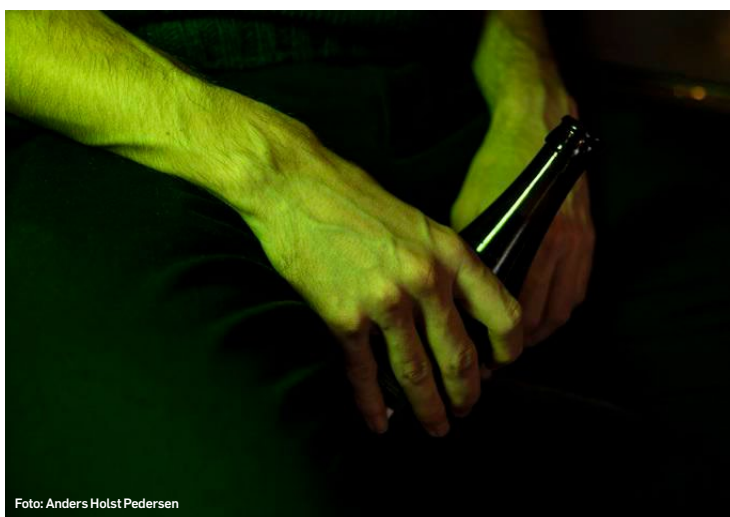

Foto: Anders Holst Pedersen

Hvad enten vi har bestået en eksamen, taget hul på sommerferien eller fået en fed forfremmelse eller et nyt

230 job. Det er let at retfærdiggøre, synes vi, da situationen er positiv og indbydende.

Igen har det at gøre med tomrummet. Tomrummet, 235 der opstår, hvis vi vælger ikke at fejre milepælen eller deltage i fejringen af traditionen. Vi føler os nærmest forpligtet til festen, og

240 flasken bliver fristeren og forførereren, der lokker os til at lade alkoholen bistå fejringen. Der er jo sat et stort, fedt festligt mærkat på.

245 Var der nogen, der sagde institutionaliseret druk?

VORES SJÆLDENT sobre sociale sammenkomster og det dertilhørende drikkepres 250 dikterer drukkulturens fremtidsudsigter. Vil vi være en del af, at problemet består, eller vil vi ændre de rammer, vi viderebringer til

255 de kommende generationer?

Kampagner som 'Fuld af liv', der opfordrer ungdommen til sunde alkoholvaner og at sløjfe

260 drikkepresset, peger i den rigtige retning, men hvis vi skal gøre os forhåbninger om større ændringer i et kollektivt kulturelt øjemed, 265 må vi, ungdommen, og især dem, der stadig er i udskoling og på ungdomsuddannelserne, vise, at vi virkelig vil sætte det gode eksempel for hinanden.

Anerkend og støt dine venner, når de ikke har lyst til at drikke. Tag en festfri weekend. Prøv en ny hobby. 275 Se Netflix. Svøm. Løb. Spil bold med en god ven. Tag på eventyr. Sobre aktiviteter er der sådan set nok af.

Men vigtigst af alt må vi 280 minde os selv om, at de bedste minder trods alt er dem, vi kan huske.

»DET SKAL jo fejres, ik'?!«, siger min roomie.

285 Jeg ved stadig ikke, hvad

fuck det er, vi fejrer, eller
hvorfor de ikke spiller bræt-
spil, men trangen til at være
med byder hurtigt shots og
290 sjusser op til dans, og inden
jeg har tømt min fjerde øl,
føler jeg, at det er tid til en
ølbong.

»Er det ikke også snart tid
295 til at hamre ind mod byen?«.

Dansegulv og diskolys
tager over. Plastikkortet har
sit eget liv i baren. Drink
efter drink bliver suget
300 indenbords.

Jeg skal til at finde hende
den søde, jeg snakkede med

i baren, da det går op for
mig, at jeg ikke bare er fuld.
305 Jeg er stivere end en tørre-
snor i januar.

Pludselig står jeg ved
Kongens Nytorvs metroskilt
med en sovset rulle i den
310 ene hånd og mit rejsekort i
den anden. Det er ved at
blive lyst.

Jeg får drevet mit langbe-
nede legeme hjem til køjs,
315 mens jeg forestiller mig det
sorte hul, som min stolthed,
min samlede egenkapital og
den produktive lørdag, jeg
havde glædet mig til, lang-

320 somt opsluges af.

Tomrummet. Det tom-
rum, som jeg så gerne ville
fylde. Ironien og selverken-
delsen er stærkere end
325 nogensinde før. *Mission
accomplished, I guess.*

**“ Jeg skal til at finde
hende den søde, jeg
snakkede med i baren,
da det går op for mig,
at jeg ikke bare er fuld.
Jeg er stivere end en
tørresnor i januar**